

บันทึก

เรื่อง ปัญหาการตีความพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒

เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ที่ ๔๗๓๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็นในปัญหาต่อไปนี้

ได้มีผู้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์ (นายประกิต ชิตตะสังคะ) ต่อคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ว่า ผู้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์กับพวกได้ถูกศาลทหารบกกลางพิพากษาลงโทษจำคุก (ในคดีต้องหาว่าทุจริตต่อหน้าที่ราชการ) ภายหลังผู้ต้องหาคนหนึ่งในกรณีเดียวกันได้ถูกจับตัวมาสอบสวน กรมอัยการเห็นว่าการกระทำในกรณีนั้นไม่เป็นผิดทางอาญา จึงขอให้พิจารณาให้มีการออกพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ตน

คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ได้อ้างมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งห้ามมิให้คณะกรรมการฯ ดังกล่าวพิจารณาเรื่องราวจึง “มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลยุติธรรมหรือที่ศาลยุติธรรมพิจารณาและพิพากษาแล้วเด็ดขาดแล้ว ฯลฯ”

คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์สงสัยว่า คำว่า “ศาลยุติธรรม” ในมาตรา ๕ ข้อ ๑ นั้นจะหมายความว่าถึงศาลทหารหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๔) ได้พิจารณาปัญหานี้แล้ว และมีความเข้าใจในข้อสงสัยของคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์เป็นอย่างดี เพราะบทบัญญัติมาตรา ๕ นั้นเป็นที่แน่นอนว่ามาจากแนวความคิดทั่วไป ที่ว่าคำพิพากษาที่เสร็จเด็ดขาดแล้วจะร้องขึ้นใหม่มาพิจารณาแก้ไขอีกไม่ได้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทย ซึ่งไม่มีวิธีการพิจารณาพิพากษาใหม่ในคดีที่พิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้วเหมือนดังที่มีอยู่ในต่างประเทศบางประเทศ) ดังนั้นก็น่าคิดว่า คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาวินิจฉัยแก้คำพิพากษานั้นถึงที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคำพิพากษาของศาลใด ๆ

แต่คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าการแปลกฎหมายจะมุ่งแต่เฉพาะดูความตั้งใจของผู้สร้างกฎหมายเท่านั้นหาได้ไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่ปรากฏความตั้งใจเช่นนั้นในตัวบท

คณะกรรมการกฤษฎีกาขอสรุปความเห็น ดังต่อไปนี้

ก) รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๖๑ ใช้คำว่า “ศาล” เพื่อให้คลุมถึงศาลทั้งปวงในราชอาณาจักร และรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๖๒ ยังบัญญัติไว้อีกว่า “บรรดาศาลทั้งหลายจะตั้งขึ้นได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ” พระราชบัญญัติต่าง ๆ เหล่านั้นในกฎหมายไทยก็ได้แก่พระราชบัญญัติให้ใช้พระธรรมนูญศาลยุติธรรม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ศาลยุติธรรมในกระทรวงยุติธรรม) และ

พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ศาลทหาร)ข) พระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ได้ออกภายหลังรัฐธรรมนูญ และได้ออกภายหลังพระราชบัญญัติว่าด้วยธรรมนูญศาลทั้งสองฉบับนั้นเป็นเวลานาน ดังนั้นในการจัดทำพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์น่าจะได้พิจารณาถึงถ้อยคำที่ใช้ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๖๑-๑๖๒ และในกฎหมายเฉพาะซึ่งออกในเรื่องนี้โดยรอบคอบแล้ว เมื่อพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ใช้คำว่า “ศาลยุติธรรม” ไว้โดยเฉพาะ ก็ต้องตีความว่าพระราชบัญญัตินี้มุ่งถึงศาลต่างๆ ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๔๗๗ เท่านั้น

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

กันยายน ๒๔๙๓